

[Ejnar Kjær.]

landet blev mindre, ikke muligt at opretholde den samme Levestandard som hidtil, og i Nedsættelsen maatte alle være med, man klarede ikke Vanskelighederne med at vise Sorteper fra sig. Nogen Tid senere fremsatte Landbrugsministeren i Landstinget nogle Udtalelser, der gik i samme Retning; han sagde, at vi skulde dele Fattigdommen.

Den korte Mening med de to højtærede Ministres Ord var altsaa den, at Levefoden skulde nedsættes, og Tiden, der er gaaet siden, har vist, at det var rigtigt. Tiden har medført, at adskillige Mennesker har faaet Levefoden nedsat. Jeg tænker her særlig paa Eksporterhvervene og de dertil knyttede Byerhverv. Deres Indtægter har været nedadgaende, og deres Udgifter har været stadig stigende. Men samtidig dermed har man, dels gennem Lovgivningen, dels paa anden Maade søgt at holde andre Befolkningsgrupper skadesløse ved at opretholde eller gennemføre prisregulerende Bestemmelser. Paa denne Maade er der mellem de forskellige Befolkningsklasser opstaaet et ikke ubetydeligt Svælg, og det er paa denne Baggrund, vi ser det foreliggende Lovforslag om Statstøtte til vanskeligt stillede Arbejdsløshedskasser.

Vi fra Venstres Side har intet imod, at der ydes de arbejdsløse Dyrctidstillæg efter Loven. Vi erkender gerne, at deres Levestandard, selv efter at det er ydet, ikke kommer til at ligge for højt, men det er vor Opfattelse, at Kasserne selv maa paatage sig den Udgift, som er forbundet dermed.

Der er naturligvis, naar Talen er om dette, kun to Veje at gaa. Enten maa man tage det fornødne Beløb af Kassernes Formue, eller ogsaa maa man forøge Kontingenterne.

Hvad Formuerne angaar, var de efter det, vi fik oplyst i December, ikke ubetydelige. Man kan naturligvis sige, at det er Reserver, der er oparbejdet, men det maa dog være saadan, at man oparbejder Reserverne for at bruge dem, og skulde der ikke være Brug for Reserverne i en Situation som den nuværende, gad jeg egentlig vide, hvornaar der skulde være Brug for dem.

Vil man ikke gaa den Vej, er der ikke anden Vej at gaa, hvis Kasserne selv skal afholde Udgifterne, end en Kontingentforhøjelse. Jeg ser meget vel, at en saadan kan blive vanskelig nok at tage for de Kassemedlemmer, der ikke har Arbejde, og jeg kunde i og for sig ønske, at man kunde finde en Ordning, hvorved de blev fritaget, men for de Kassemedlemmers Vedkommende,

der har Arbejde, maa denne Kontingentforhøjelse kunne bæres. Man maa jo erindre, at disse Folk i Efteraaret fik gennemført Pristalsregulering af deres Løn. Hvad det betød, har Formanden for det socialdemokratiske Parti, det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansen, redegjort for paa et Møde, hvor han talte til socialdemokratiske Tillidsmænd. Han sagde om Overenskomsten, der var sluttet i Efteraaret, at den i Virkeligheden for de paagældende Arbejdergrupper betyder, at alle Ugelønninger op til 80 Kr. faar mere end procentvis Dækning, og Arbejderne faar derved i høj Grad deres Real-løn sikret. Disse Folk hører altsaa til dem, jeg omtalte før, som i alt Fald efter det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansens Mening er holdt skadesløse. Vilde det da ikke være rimeligt, at disse tog Byrden, i Stedet for at den delvis skal væltes over paa andre, der i Forvejen har mere end nok at bære? Vi stemte i Efteraaret mod Statstilskud til Arbejdsløshedskasserne, og vi agter at gøre det samme nu.

Hvad det andet Forslag, der behandles her, angaar, saa forstaar jeg, uden at det egentlig siges, at det tager Sigte paa et Forhold, der ofte har været omtalt og er blevet debatteret her i Tinget: Mangelen paa Arbejdskraft i Landbruget. Det er jo snart en hel Del Aar siden, at man gennem en Optælling søgte at konstatere, i hvor høj Grad denne Mangel paa Arbejdskraft var til Stede. Jeg skal ikke her komme ind paa Resultaterne af denne Optælling, men nøjes med at fremhæve, at det gennem den blev fastslaaet, at man paa et Tidspunkt, da der var arbejdsløse i Byerne og for Resten ogsaa paa Landet, havde et betydeligt udækket Behov af Arbejdskraft i Landbruget. Til Trods for at dette blev fastslaaet, fandt Regeringen sig ikke foranlediget til at foretage noget. Det har man heller ikke gjort siden, skønt det er utvivlsomt, at Misforholdet stadig har eksisteret, og skønt det atter og atter er blevet fremdraget her i Tinget fra vor Side. At Regeringen ikke kunde eller ikke vilde se, at der var noget galt, maa efter alt foreliggende betragtes som givet. At man ude i Befolkningen var klar over, at der var noget galt, er lige saa givet, og det har man nok efterhaanden opdaget inden for det af Regeringspartierne, der vel nok trods alt har nærmest Forbindelse med de Befolkningsdele ude i Landet, der her er Tale om, nemlig inden for det radikale Parti.

Det ærede Medlem Hr. Steen berørte i meget forsigtige Vendinger Spørgsmaalet under Finanslovdebatten. Det samme var